

Slová priateľovi

Strata priateľa bolí, slová chýbajú.

Prezývku "Malý" dostal Milan odo mňa. Už ako 15-ročný bol vyšší ako ja, čo ma hnevalo. Dnes po rokoch priateľstva by som to rád zmenil – podľa toho, akým Malý bol, Veľký. Nie kvôli výške.

Šesť rokov sme sedeli v jednej lodi. Ráno o piatej hodine pred vyučovaním, večer o šiestej znovu. Malý dosiahol náš cieľ, účasť na Olympiáde. Ja nie. V roku 1971 ukončil Malý štúdium na vysokej škole, ja som emigroval.

V tom čase sme čítali knihu od Antoine de Saint-Exupéryho.

Citát z knihy:

„Pred mojím priateľom sa nemusím ospravedlňovať, nemusím sa obhajovať, nemusím nič dokazovať; pri ňom nachádzam pokoj.“ Bolo to tak s Malým.

"Železná opona" neprerušila náš kontakt.

Malý a ja tiež, sme v tom čase už mali rodinu. Po rokoch, pri prvom stretnutí mi Malý chcel predstaviť svoju manželku. Nemusel. Milé prekvapenie! Táničku som spoznal skôr ako Malý, ako teenegerku. Bola to dcéra mojej bývalej kolegyne. Náhoda, ktorá nás s Táničkou zblížila. Poznal som jej rodinu.

Naše stretávania boli sporadické, no vždy výnimočné, rodiny sa spoznali, deti vyrastali...

Na jednu z návštev z roku 1990 spomínam veľmi rád. Tá bola ozaj turbulentná! Moja manželka Angelika išla na dva týždne na školenie, ja som už nemal dovolenku. S mojimi dcérami, vtedy mali 6 a 10 rokov, mi prišla pomôcť moja mama Myši.

Môj bratranec ju priviezol k nám aj so svojimi dcérami, ktoré boli vo veku mojich detí. Na výpomoc prišla aj dcéra Malého (tiež) Angelika, vtedy už sedemnásťročná. Deti už Angeliku z predchádzajúcich návštev poznali. Štyri deti, jazyková bariéra, veľa nedorozumení, ale aj zábavy. Rozhodne sme sa nenudili.

Na pár dní k nám vtedy prišla aj Tánička s Malým.

Čakal som na nich "s pracovným plánom". Moja prvá plachetnica stála v záhrade na prívесе.

Postaviť stožiar? Bez skúseností je na to treba veľa sily, aj na malej lodi. Malý nakoniec sťažeň zdvihol. Skúška v záhrade nám pomohla. Neskôr sme to zvládli aj na vode a aj keď sa loď v prístave húpala a nakláňala, nikto z nás pri stavaní stožiara nespadol do vody. Na plachtenie nám síce čas nezostal, ale nikomu to nevadilo.

O rok neskôr sme si spolu zaplachtili. Loď stála na jazere, kde sa nesmie používať motor. Malý prišiel s Angelikou, s vetrom odzadu sme boli veľmi rýchli. Neďaleko od nás sa prevrátil Katamarán, jachtár kýval z vody o pomoc. Pri zmene kurzu sa naša loď naklonila, veľmi naklonila, vypustil som prednú plachtu. Neskúsenosť, až vtedy som si všimol, že naše laná nemali na konci uzol! Plachta sa trepala vo vetre, nakláňala loď zo strany na stranu a laná lietali vo vzduchu. Chceli sme pomôcť, no sami sme to ledva ustáli. Neskôr sme videli, ako katamarán plachtí ďalej.

Ďalšie, vždy príjemné stretnutia, už boli pokojnejšie. Stretnutia v Bratislave, alebo u nás, v malej nemeckej dedinke.

Spomínam si na ochutnávku whiskey s Táničkou ...aj keď ani jeden z nás tento alkohol neobľubuje. S Táničkou som si počas ochutnávky opakoval slovenskú gramatiku. Malý sa našej debaty nezúčastňoval, venoval sa mojej Angelike: "Radšej sa pocvičím v angličtine. Či píšeš niekde tvrdé alebo mäkké i, to nie je podstatné!"

Pri poslednom stretnutí v Bratislave bola pri stole aj rodina Angeliky, dcéry Malého.

Manžel Ondrej, dcéra Dušanka a syn Šimonko.

Šimonko, vtedy skôr tichší, sedel za stolom blízko pri Malom.

Poznám to, rozumiem. Jeden z mojich vnukov si vždy sadne pri stole ku mne...

Dušanku som neskôr stretol v meste. Vyberala víno pre Hotel Carlton, kde pracuje.

Vtedy som si uvedomil, že naše vnúčatá už dospeli.

Ondrej mi pomohol, keď som hľadal IT stáž pre študenta z rodiny.

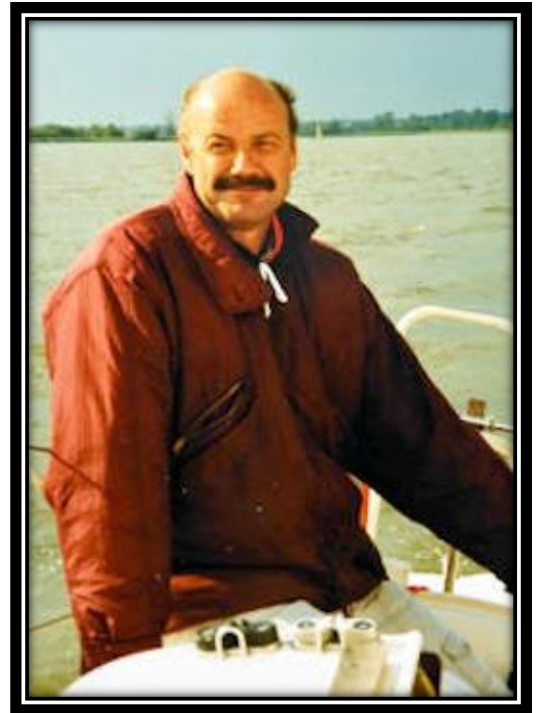
Pamätáte, ako to bolo za sociku? Bez známosti ...

Vážim si, že som mal to šťastie v živote, že sa z priateľstva s Malým vyvinul rodinný vzťah.

Slová chýbajú, spomienky sa vrátia, zostávajú nám.

"Najkrajší pamätník, ktorý môže človek získať, je v srdciach ostatných."

(Albert Schweitzer)

Milá Tánička, milá Angelika, myslím na Vás, objímam a smútim s Vami.

Šimonko, Tvoj dedo bol a zostane stále pri Tebe. Bude Ťa ochraňovať.

S láskou,

Volod' s Angelikou, Paci a Chrisi